

DANS VAN SCHADUWEN

Yelena Black

Dans van schaduwen

Vertaald door Mariëtte van Gelder

moon

Oorspronkelijke titel: *Dance of Shadows*

Oorspronkelijk uitgegeven door: Bloomsbury Children's Books, 2013

© Yelena Black, 2013

© Vertaling uit het Engels: Mariëtte van Gelder, 2016

© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2016

© Omslagontwerp: Regina Roff

Ontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele

Typografie: Crius Group, Hulshout

ISBN 978 90 488 3064 0

ISBN 978 90 488 3065 7 (e-book)

NUR 285

www.uitgeverijmoon.nl

www.overamstel.com

OVERAMSTEL

uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden veelevoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Emily,
die met me bij de snackautomaten childe
terwijl we de spagaat hadden moeten oefenen

Proloog

Chloës schaduw strekte zich onder de felle belichting over de vloer uit. Ze hield haar tenen strak en gepunt, fladderde met haar armen alsof het vleugels waren, boog haar hoofd en zag haar eigen silhouet, dat los van haar leek te bewegen...

Een zweetdruppeltje gleed langs haar hals naar beneden en trok in de dunne stof van haar balletpak. Er was geen muziek. De zaal leek donker en leeg, maar ze voelde de ogen van haar meester op zich gericht. Ze probeerde niet te beven toen ze haar kin optilde om hem aan te kijken. Langzaam stak ze een lang, slank been de lucht in.

Hij tikte met zijn staf op de vloer. ‘Opnieuw.’

Chloë veegde langs haar slapen. De vloer was bespikkeld met zweet en bloed van het urenlang oefenen, maar toch nam ze haar positie in. De balletmeester telde af en de dertien ballerina’s rondom haar flitsten af en aan in witte watervallen op hun spitzen, die zacht op het hout roffelden.

‘En één en twee en drie en vier!’

En voordat ze het goed en wel besepte, bewogen haar voeten geluidloos over de vloer. Ze hief haar hoofd en spreidde haar armen uit naar het licht.

‘Nu opstijgen!’ riep hij toen ze naar de kring ballerina’s danste, het ritme volgend. ‘Ontstijg je lichaam! Je botten zijn hol! Je voeten zijn veertjes!’

Chloë draaide pirouettes, met haar rug hol, terwijl de anderen langs haar heen vlogen, met uitdrukingsloze gezichten, zo snel dat hun voeten een waas werden.

‘Ja!’ riep de balletmeester met een brede, triomfantelijke glimlach op zijn gezicht. ‘Ja, zo!’

Chloë was duizelig en uitgeput en haar balletpak was klam van het zweet, maar het gaf niet. De dans begon eindelijk een geheel te worden. Haar benen draaiden met moeiteloze gratie om elkaar heen en haar lichaam volgde, soepel en ongrijpbaar, alsof er een reep satijn over de vloer gleed.

Ze liet zich gaan en legde in een extatische roes haar hoofd in haar nek. Haar borstkas zwoegde, en gloeiende, rokerige lucht vulde haar longen.

De andere ballerina’s reikten naar haar in een werveling van bleke gezichten. Chloë dook buiten hun bereik, bukte en liet haar vingertoppen rakelings langs de houten vloer glijden. Die voelde vreemd heet aan. Het ijle rooksiertje dat om haar heen kronkelde, kietelde in haar neus, en de stem van de balletmeester werd ver en onduidelijk. De plafondlampen leken te flikkeren en wierpen griezelige schaduwen op de muren.

Hitte golfde door haar lichaam, vreemd, onbenoembaar, een vurige entiteit die in haar aderen stroomde en haar hoofd liet bonzen.

Een koor van fluisteringen klonk op in haar geest, onverstaanbaar zacht. Ze probeerde de stemmen met een ruk van haar hoofd af te schudden, maar ze versmolten met elkaar in een vreemde, niet te ontcijferen taal, steeds luider en schriller.

Haar ogen brandden. De zaal kreeg een rode zweem. De linten van haar spitzen beten in haar enkels. Zonder enige waarschuwing knakten haar benen naar achteren, alsof ze van rubber waren. Haar armen werden krakend opgetild. Zonder dat ze het wilde, ging haar kin omhoog, zodat ze in de lichten keek.

Van mij, zei een stem in haar hoofd.

Chloë wankelde op haar trillende benen, vechtend om haar evenwicht niet te verliezen. Met haar laatste krachten dwong ze haar lippen te bewegen. ‘Nee!’ riep ze met verstikte stem, en ze viel van haar plaats.

De anderen bleven prompt staan, met afwezige, verstoorde gezichten. Van ergens uit het donker sneed de stem van de balletmeester door de zaal. ‘Dat, mijn kind, was een fatale misstap.’

‘Hè?’ fluisterde Chloë. ‘Hoe kan...’ Maar haar woorden werden verteerd door een verstikkend hete luchtstroom, die haar omhulde en aan haar benen likte, en ze kronkelde van de pijn toen de entiteit greep op haar kreeg. Haar bloed pulseerde kokendheet door haar vingers, haar armen en haar borst, tot ze was vervuld met een ondraaglijke, brandende vervoering.

De kleuren rondom haar verscherpten zich tot ze zo fel waren dat ze pijn deden aan haar ogen. Er snerpte iets in haar oren, een oorverdovend schelle kreet waarin ze opeens haar eigen stem herkende.

Ze vlamde een stralend, schitterend licht in, opgaand in as.

1

Vanessa's moeder trok met een ruk de gordijnen open, en de middagzon stroomde de kamer in.

Vanessa sloeg een hand voor haar ogen. 'Mam, alsjeblíeft.'

'Er is niets mis met een beetje zon.' Mevrouw Adler kneep haar lippen op elkaar en zette een stap achteruit. 'Trouwens, het doodt ziektekiemen. Je weet niet of het hier wel echt schoon is.' Ze wroette in haar tas, diepte er een flesje Purell uit op en kneep een klodder in haar hand. 'Ga heen, bacteriën!'

Vanessa lachte tegen wil en dank, en toen liet ze haar blik door de kamer dwalen.

Het was een simpele internaatskamer, sober gemeubileerd met twee bedden, twee bureaus en twee kasten. De muren waren zachtgeel geschilderd. De passpiegel aan de binnenkant van de kastdeur weerkaatste de onuitgepakte dozen her en der op de vloer. De andere helft van de kamer was al ingericht met filmposters en patchwork kussens in schreeuwerige, felle kleuren, en de kast pulde uit van de schoenen en kleren, maar Vanessa's kamergenote zelf was nergens te bekennen.

Op de gang achter de open kamerdeur klonk geroezemoes: meisjes die lachten en over hun zomer vertelden, ouders die kibbelend met zware koffers zeulden, kleine zusjes die rondtolden als bezeten ballerina's.

Vanessa was ook zo'n kleine zus geweest, al zou ze niet meer weten wanneer het dansen haar voor het laatst blij had gemaakt. Ze blies een verdwaalde lok rood haar uit haar gezicht en keek

naar haar vader, die meewarig schokschouderde.

‘Er ontbreekt iets.’ Haar moeder verschoof een vaasje van de ene kant van het nachtkastje naar de andere. ‘Dat is beter,’ zei ze, al zag Vanessa nauwelijks verschil.

Haar vader zuchtte, en toen zijn vrouw niet keek, rolde hij met zijn ogen naar Vanessa. Ze schoot in de lach.

‘Wat valt er te lachen?’ vroeg haar moeder streng.

Vanessa beet op haar onderlip. ‘Ik dacht gewoon aan iets van vroeger.’

‘Vroeger is voorbij,’ zei haar moeder met een lichte beving in haar stem. ‘Richt je op de toekomst.’ Ze streek het dekbed glad en haalde een hand over haar voorhoofd, alsof ze de fijne stress- en zorgenrimpeltjes die daar de afgelopen jaren waren ontstaan probeerde uit te wissen. ‘Al maakt deze plek dat natuurlijk niet makkelijker.’

Er werd geklopt, en ze zagen een meisje met een kwieke paardenstaart en een klembord in de deuropening staan.

‘Ja?’ zei Vanessa’s moeder.

‘Hallo. Is Vanessa Adler hier?’

Vanessa zette een stap naar voren, maar haar moeder kwam niet van haar plaats.

‘Ik ben mevrouw Adler, haar moeder. En jij bent...?’

‘O, ik ben Kate, de leerlingenbegeleider.’ Het meisje probeerde de kamer in te gluren. ‘Ik wilde Vanessa welkom heten op de New York Ballet Academy.’

‘Leerlingenbegeleider? Is er maar één?’

‘Nou, eigenlijk zijn we met ons tweeën,’ zei Kate opgewekt. Ze had stralende blauwe ogen en lichtbruin haar met blonde highlights. ‘Ik begeleid de nieuwe meisjes, en Ben de nieuwe jongens.’

Mevrouw Adler fronste haar voorhoofd. ‘Ik moet iets verkeerd begrepen hebben. Je wilt toch niet zeggen dat jij de enige bent die op de nieuwe meisjes let?’

Vanessa kromp in elkaar, en Kate wierp haar een blik van ver-

standhouding toe voordat ze geruststellend naar mevrouw Adler glimlachte en zei: 'Dat klopt, maar ik kan u beloven...'

'Besef je wel dat er per jaar maar twintig ballerina's van Vanessa's leeftijd worden toegelaten op de academie?' onderbrak Vanessa's moeder haar.

'Ik...' begon Kate.

'En dat vijftien een heel ontvankelijke leeftijd is?'

Vanessa voelde dat haar gezicht begon te gloeien.

'Ja. Mijn vijftiende ligt nog niet zo ver achter me...' begon Kate weer.

'Dat bedoel ik nou!' Mevrouw Adler stak haar handen op. 'Je bent amper ouder dan Vanessa. Hoe kun jij continu weten waar ze is, en met wie? Of ze haar huiswerk doet en haar balletpassen oefent, terwijl er overal afleiding op de loer ligt? Manhattan is gevaarlijk voor jonge, naïeve meisjes.'

Iedereen leek zijn adem in te houden, ook mevrouw Adler zelf, die steun zocht bij de kast en zich koelte toewuifde. Even hoopte Vanessa dat haar vader zou ingrijpen, dat hij tegen haar moeder zou zeggen dat ze over de schreef ging, maar zo lagen de verhoudingen niet tussen haar ouders. Haar moeder was degene die zei wat er moest gebeuren; haar vader deed gewoon gedwee wat ze zei.

'Neem me niet kwalijk,' zei haar moeder, die weer tot zichzelf kwam. 'Ik ben gewoon een ongeruste moeder.' Ze richtte zich tot Vanessa. 'Ik begrijp de drang om te dansen. Echt, ik begrijp het; ik was net zo. Maar weet je wel absoluut zeker dat je hier wilt zijn? Want er is meer op de wereld dan ballet...'

'Mam, het komt wel goed. Maak je niet druk.'

Ze hadden dit gesprek al eerder gevoerd, tot vervelens toe. Haar moeder wilde dat ze thuis in Massachusetts bleef wonen, dat ze daar de bovenbouw ging doen, maar Vanessa wilde... Nee, eigenlijk ging het er niet om wat ze wilde doen, maar om wat ze móést doen.

En dat was hiernaartoe gaan. Naar de New York Ballet Academy. De balletacademie waar Margaret ook op had gezeten.

Nadat ze was aangenomen, had het haar nog maanden ruziën en vleien gekost om haar moeder over te halen haar te laten gaan. Dat Vanessa een volledige beurs had gekregen, had geholpen. ‘De talentvolste danseres die we op de audities hebben gezien,’ had het hoofd Toelating gezegd. ‘Het moet in de familie zitten.’

Uiteindelijk was mevrouw Adler door de knieën gegaan.

Vanessa haalde verontschuldiging haar schouders op naar Kate. Ze hoopte maar dat haar moeder haar reputatie niet nu al de grond in had geboord met haar tirade. Een paria zijn in een klas met maar tien jongens en tien meisjes was niet bepaald het nieuwe begin dat ze wilde. Maar tot Vanessa’s verbazing knipoogde Kate naar haar en wendde zich weer tot haar moeder.

‘Manhattan is inderdaad een opwindende plek,’ zei Kate, en een kakofonie van claxons in de straat beneden leek haar uitspraak te onderstrepen. ‘En hoewel ik u niet kan beloven dat ik altijd zal weten waar Vanessa is en wat ze doet, kan ik wél zeggen dat we alles doen wat in onze macht ligt om onze leerlingen te beschermen en ervoor te zorgen dat ze het naar hun zin hebben. Er is een avondklok, de deuren gaan op slot en verder heeft iedereen hier het meestal zo druk dat er amper tijd overblijft om de stad te verkennen.’

Het leek mevrouw Adler gerust te stellen. ‘Gelukkig maar.’

‘Goed.’ Kate schoof haar klembord onder haar ene arm. ‘Zo, dan laat ik jullie nu verder uitpakken. Vanessa, ik zie je bij de oriëntatie, die over twee uur wordt gehouden in de grote zaal van Juilliard, op de tweede verdieping. Als jullie nog vragen hebben, ik zwerf wel ergens rond.’

Mevrouw Adler wierp een blik op Vanessa en stapte de gang in. ‘Ik heb nog wel een paar vragen,’ zei ze, achter Kate aan lopend.

Zodra ze buiten gehoorsafstand waren, schudde Vanessa haar hoofd, zodat haar ongetemde rode haar langs haar gezicht zwiepte. ‘Wat een krankzinnige toestand was dat.’

Haar vader glimlachte en veegde het zweet van zijn voorhoofd. Hij was een aantrekkelijke man met krachtige, markante trekken, die Vanessa van hem had geërfd, samen met zijn lengte en vurige haar, al was het zijne gerijpt tot een gedistingeerd kastanjerood. Ze was geen teer bloempje, zoals haar moeder of haar zus Margaret, en dat was een van de redenen waarom ze zo'n verbijsterende danseres was. Niemand verwachtte gewichtloosheid van haar, maar wanneer ze een grand jeté deed, leek ze met een etherische lichtheid te zweven, en op voeten die het podium nauwelijks raakten, transformeerde ze zichzelf in een witte zwaan, Doornroosje of de Suikerfee, waarbij haar dikke, rode haar vuur leek te schieten onder de belichting.

Hij stroopte zijn mouwen op, reikte naar een van de balletschoenen op haar ladekast en liet de linten door zijn vingers glijden. De schoen leek onmogelijk klein in zijn hand. 'Ness, je weet dat je het altijd tegen me kunt zeggen als het je hier niet bevalt.'

Een groepje meisjes liep pratend en giechelend langs de open deur, en Vanessa beet op haar onderlip. Wilde zij hier maar net zo graag zijn als die meisjes. De New York Ballet Academy was de beste dansschool van het land. Ze hóórde hier graag te willen zijn, maar dansen was nooit haar passie geweest, tot voor kort niet, in elk geval. Haar oudere zus Margaret was degene die van ballet had gehouden, die passen telde in haar slaap en ervan droomde voor publiek te dansen. Vanessa volgde alleen in haar voetsporen.

Toch had ze in de onderbouw ongemerkt meer tijd doorgebracht met oefenen aan de barre dan met haar vriendinnen. Ergens wilde ze niets liever dan naar een gewone middelbare school gaan, een cheeseburger eten met vriendinnen zonder zich schuldig te voelen en verliefd worden op een jongen zonder maillot en balletpak. Ooit had ze gedacht dat het mogelijk was, maar de kans op een gewoon leven was snel verkeken nadat het mis was gegaan met Margaret.

Vanessa zuchtte. 'Je weet dat ik hier niet weg kan.' Ze wierp een blik op de deur. 'Ik weet dat het moeilijk voor haar is, maar ze is niet de enige die iemand is kwijtgeraakt.'

‘Ze is bang dat je iets overkomt. Ze is huiverig voor deze plek.’ Haar vader legde de balletschoen behoedzaam terug.

‘Maak je geen zorgen, pap. Het is maar een school,’ zei Vanessa.

‘Dat weet ik wel, maar je moeder, die gelooft... Nou ja, je weet hoe ze erover denkt. Ze ziet je overal liever dan hier. Ik sta achter je als je denkt dat dit het beste voor je is, maar als je het niet meer aankunt, mag je altijd naar huis komen. Een ander pad kiezen.’

Hij lachte scheef en gaf Vanessa een schouderklopje. Ze begreep wat hij zei, maar wat was er voor ander pad? Haar grootmoeder was sterdanseres geweest, haar moeder was sterdanseres geweest en Margaret was een van de grootste beloften geweest die de academie ooit had gezien.

Tot ze was verdwenen, nu drie jaar geleden.

Vanessa wist nog goed wanneer ze het telefoontje hadden gekregen. Het was in februari geweest, en het had gesneeuwd in Massachusetts. Terwijl haar ouders en zij zaten te eten, waren de vlokken achter het keukenraam naar beneden gedwarreld. Haar zus was weggelopen, had de decaan haar moeder verteld. ‘Ze had verkeerde vrienden,’ had hij eraan toegevoegd. ‘Soms is de druk van het dansen te hoog en ontspoot er een meisje, hoe hard we ook ons best doen om het te voorkomen.’

Vanessa’s ouders hadden haar die avond bij haar grootouders afgezet en waren naar New York gereden om Margaret te zoeken. Overdag hadden ze samengewerkt met de politie; ’s nachts hadden ze door de stad gedwaald, de donkerste, meest troosteloze hoekjes uitkammend. Na een paar weken had haar vader terug ontmoeten naar zijn werk, maar hij had zich in de weekends bij zijn vrouw gevoegd.

Na een halfjaar hadden haar ouders het opgegeven en waren ze terug naar huis gekomen om de zorg voor hun overgebleven dochter weer op zich te nemen. Margarets bezittingen waren in de garage opgeslagen.

Vanessa wilde geloven dat Margaret nog ergens was, dat ze lachte

met vriendinnen en een fantasielevens leidde als een gewone tiener.

Er was nog een laatste pakje van de New York Ballet Academy bezorgd: Margarets academiepasje, een balletpak dat nog zwak naar haar bloemige parfum rook en een gehavend paar spitzen, allemaal in haar kluisje gevonden toen ze haar spullen inpakten. Vanessa's moeder had gehuild toen ze de doos openmaakte en Margarets ingekraste initialen in de zolen van de spitzen zag, een oud paar dat Margaret had bewaard omdat ze het van haar docente in Massachusetts had gekregen. 'Stel dat ze dood is?' had haar moeder gefluisterd, de gedachte uitsprekend die hen allemaal had achtervolgd.

Vanessa was gaan zitten en had haar hoofd op de schouder van haar moeder gelegd. 'Misschien heeft ze deze gewoon niet meer nodig.' Ze weigerde te geloven dat haar zus er niet meer was.

Daarna hadden Vanessa en haar vader geprobeerd de draad van hun leven weer op te pakken, maar Vanessa's moeder was een volle maand bijna haar bed niet uit gekomen. Ze had niet meer gedoucht, had zich niet meer aangekleed, had haar eten onaangeroerd gelaten en had zelfs niet meer naar klassieke muziek willen luisteren. Zo had Vanessa geweten dat het echt erg was.

Dus had ze op een druilerige vrijdag haar balletschoenen uit de kast gepakt en was ze op haar tenen de slaapkamer van haar ouders in gelopen, waar haar moeder bewegingloos met opgetrokken knieën onder de lakens lag. En terwijl de regen langs de ruiten druppelde, had Vanessa al haar verdriet eruit gedanst, tot ze niets anders meer voelde dan het pijnlijke bonzen van haar hart.

Langzaam was haar moeder rechtop gaan zitten.

Binnen de kortste keren had ze Vanessa weer net als altijd naar haar balletlessen gebracht, tot Vanessa op een dag had aangekondigd dat ze zich wilde aanmelden voor de New York Ballet Academy. Haar moeder was ontzet. Ze vond het heerlijk om Vanessa te zien dansen, maar had nooit gedacht dat Vanessa er zo dol op was dat ze in Margarets voetsporen wilde treden. Dat hoofdstuk van hun leven hadden ze afgesloten, had ze gezegd.

Maar Vanessa dacht er anders over. Geholpen door haar vader had ze zich aangemeld voor dezelfde academie waar Margaret van was verdwenen, niet alleen om te dansen, maar ook met het vaste voornemen haar zus te vinden. Ze moest hier zijn, op deze academie, in dit leven dat haar moeder en Margaret vóór haar hadden geleid.

Vanessa's vader trok een doos naar zich toe en ging naast haar zitten. 'Ik meen het,' zei hij. 'Ik weet dat je een getalenteerde danseres bent, maar ik wil er zeker van kunnen zijn dat je ook gelukkig bent.'

'Ik ben gelukkig,' zei Vanessa. Min of meer, voegde ze er in gedachten aan toe. Geluk is altijd gecompliceerd.

Ze schrokken allebei toen haar moeder geruisloos de kamer in glipte, haar ogen bittend met een linnen zakdoek, en zei: 'Wie is er gelukkig?' Dat deed ze altijd, mensen besluipen, als een alomtegenwoordige kracht in Vanessa's leven.

'Ik,' zei Vanessa. 'Ik ben blij dat ik hier ben.'

'Natuurlijk,' zei haar moeder verdrietig. 'Het is de meest prestigieuze balletacademie van de wereld.' Ze glimlachte geforceerd. 'Ik ben net in Margarets oude kamer geweest.' Haar stem begaf het, en Vanessa's vader sloeg een arm om haar schouders. 'Beloof me dat je nooit drugs zult gebruiken. Nog geen aspirine. Al heb je nog zulke zere voeten.'

'Daar hoef je niet bang voor te zijn,' zei Vanessa. Ze wist dat andere meisjes pijnstillers slikten, maar haar voeten waren zo gevoelloos en vereelt dat ze waarschijnlijk een spijker door haar grote teen zou kunnen slaan zonder er iets van te merken.

Toen ze klaar waren met uitpakken en ook de laatste lege dozen waren opgeruimd, omhelsde Vanessa's vader haar nog een keer stevig. 'Bel me als er iets is. Wat dan ook,' fluisterde hij haar toe. 'Al wil je alleen maar even een praatje maken.'

Vanessa, die werd verrast door de tederheid in haar vaders stem, ontspande in zijn armen. Het is zover, besefte ze met de geur van

zijn aftershave in haar neus. Pas nu drong het echt tot haar door dat ze niet met haar ouders mee naar huis ging. Ze drukte haar wang tegen zijn revers. ‘Doe ik.’

‘Zo,’ zei haar moeder. ‘Mijn beurt.’ En voor Vanessa het goed en wel besepte, trok haar moeder haar tegen zich aan; ze hield haar stevig vast en drukte haar gezicht in Vanessa’s haar. ‘O, wat zal ik je missen,’ zei haar moeder, die haar licht wiegend bleef vasthouden. ‘Je gaat het fantastisch doen. Ik weet het zeker.’

Vanessa sloeg haar armen om het slanke lichaam van haar moeder. ‘Dank je, mam.’

En opeens, alsof ze besepte waar ze mee bezig was, liet haar moeder haar los, zette een stap achteruit, streek haar rok glad en veegde de tranen uit haar ogen. ‘We moeten weg,’ zei ze kortaf.

Vanessa keek haar ouders na tot ze om de hoek van de gang verdwenen. En nu? Ze pakte de doos die bij haar bed stond en maakte hem open. Daar lagen Margarets spitzes, de linten om het sleetse roze satijn gewikkeld. Met een vinger volgde ze de ruwe lijnen van de initialen die haar zus in de zolen had gekerfd. Net toen ze de doos in haar kast zette, stormde er een meisje de kamer in.

‘Was dat jouw moeder? Dat gestoorde mens dat zonder kloppen mijn kamer binnen kwam vallen? En maar bleef praten over de een of andere Margaret?’ Ze was lang en dun, met een donkere huid, indringende groene ogen en een zweempje van een glimlach.

‘Sorry,’ zei Vanessa. ‘Ik zit er al jaren mee, als dat een troost is.’

‘Shit. En ik dacht dat mijn moeder erg was.’

Vanessa beet op haar onderlip. ‘Ze heeft toch niet aan je spullen gezeten, hè?’

Het meisje trok haar dikke haar naar achteren en zette het vast met een clip. ‘Nee, ze stond daar maar te... vibreren, zeg maar. Ik was even bang dat ze op mijn bed zou gaan zitten, maar ik heb haar gezegd hoe het zat voordat ze de kans kreeg. Ik zou haar aan het huilen gemaakt kunnen hebben.’

‘Nee, het komt niet door jou,’ zei Vanessa hoofdschuddend. ‘Ze huilt veel, de laatste tijd.’ Ze zweeg even voordat ze vervolgde: ‘Trouwens, ik ben Vanessa.’

‘Vanessa? Wie is Margaret dan?’

‘Mijn grote zus. Zij zat hier ook... maar nu niet meer.’

De ogen van het meisje twinkelden. ‘Ik ben Steffie.’

‘Gewéldig verhaal.’ Een tweede meisje stak haar hoofd om de hoek van de deur. ‘En ik ben TJ,’ vervolgde ze grinnikend. ‘Je karmergenote.’

Ze had grote hertenogen en sproeten. Een warrig nest van krullend bruin haar was op haar hoofd gespeld, maar een paar ontsnapte krulletjes dansten om haar gezicht. ‘Het is een afkorting van Tammy Jessica, want dat vind ik te tuttig. TJ klinkt beter, vind je ook niet?’

Vanessa knikte. ‘Lijkt me wel.’

‘Definieer “beter”,’ zei Steffie.

‘Jij ook hallo.’ TJ ging op haar knalblauwe sprei zitten. Ze had een weelderig lichaam, voor een ballerina. ‘Nu ik hier ben, ga ik mezelf opnieuw uitvinden. Zoals ik al zei: TJ. De T kan staan voor iets als... taai als leer. En de J voor... jazz. Of wat dan ook. Maar dat is wie ik nu ben. Ik laat mijn oude ik achter me.’

Vanessa glimlachte. Het idee van een nieuw begin was in elk geval goed. TJ’s naam paste bij haar uiterlijk: ze had geen make-up op, zelfs geen eyeliner. Haar gezicht leek zo al expressief genoeg.

‘Ik kom uit de stad,’ zei TJ, alsof er maar één stad bestond. ‘De Upper East Side. Ik had gewoon thuis kunnen blijven, maar ik wilde bij mijn ouders weg. Ze zijn allebei advocaat. Prillar & Prillar, dus zo gaat het bij ons thuis: altijd praten, praten en nog eens praten.’ Ze rolde met haar ogen. ‘Ik ben blij dat ik daar straks vanaf ben.’

Vanessa moest een glimlach onderdrukken. Praten, praten en nog eens praten. ‘Prillar?’ zei ze. ‘Zoals de Prillars die in de raad van bestuur van deze academie zitten?’

Steffie keek opzij. ‘Dat had je me helemaal niet verteld, TJ.’

‘Waarom zou ik?’ kaatste TJ terug. ‘Mijn toelating staat daar helemaal los van.’

‘Uiteraard,’ zei Steffie. ‘Ik wilde niet insinueren...’

Maar TJ lachte erom. ‘Weet ik toch. Zo, en waar kom jij vandaan, Vanessa? Nee, wacht. Laat me raden. Californië. Nee, Vermont.’

‘Bijna,’ zei Vanessa. ‘Massachusetts.’

TJ, die zag dat Vanessa een steelse blik op de berg kleren naast haar bed wierp, zei: ‘Geen paniek. Ik maak er niet altijd zo’n zootje van.’

Vanessa schoot in de lach. ‘Ik ook niet.’

‘Genoeg over je slingerende kleren,’ zei Steffie. ‘Ik kan bijna niet geloven dat we in Manhattan op school zitten. Hoe cool is dat?’

‘De stad die nooit slaapt,’ zei TJ.

‘Waar de stoepen met goud geplaveid zijn!’ zei Steffie. ‘Of is dat Hollywood?’

‘Boeit niet,’ zei Vanessa. ‘Waar het om gaat, is dat we hebben geboft.’

‘Het eerste wat ik morgenochtend doe, is naar Times Square gaan,’ zei Steffie, die TJ opzijduwde en naast haar op het bed plofte.

‘Bléh,’ zei TJ. ‘Het eerste wat ik morgenochtend doe, is níet naar Times Square gaan.’

‘Wat is er mis met Times Square?’ vroeg Steffie.

‘Niets, als je hier als toerist bent.’

‘Nou, ik ben hier als toerist. Ik woon hier niet mijn hele leven al, zoals sommige mensen met een berg haar op hun hoofd.’

Ze keken alle drie naar buiten, waar Lincoln Center flonkerde in het namiddaglicht. De fontein op het middenplein spoot waterstralen hoog de lucht in, en daaromheen stonden statige gebouwen, die Vanessa al uit haar hoofd kende: dat met de spectaculaire glazen gevel was het New York City Ballet, dat met de hoge boogramen

was het Metropolitan Opera House en dat van glas en wit travertijn was de David Geffen Hall, de thuisbasis van het New York Philharmonic. Hun nieuwe school, de New York Ballet Academy, stond vlak achter de David Geffen Hall, naast de Juilliard School; twee bescheiden gebouwen die vanaf nu Vanessa's thuis waren. De laaghangende zon zette alles wat ze zagen in een koperen gloed, van de fontein tot de gebouwen aan het plein, van de houten watertorens die als stipjes op de daken van de vele flatgebouwen stonden tot de glazen wolkenkrabbers in de verte, die ruiten van gesmolten goud leken te hebben.

'Het is echt mooi,' zei Steffie, die haar sarcasme even liet varen. 'Moeilijk te geloven dat we hier de komende vier jaar blijven wonen. We zitten in het centrum van het heelal, zeg maar.'

'We zitten bijna in het centrum van het heelal,' zei TJ. 'We zullen veel van New York waarschijnlijk nooit te zien krijgen. Lincoln Center is een veilig eilandje.'

Niet zo heel veilig, dacht Vanessa, maar tegen haar nieuwe vriendinnen zei ze: 'Het voelt onwezenlijk, hè? Alsof ik morgen thuis wakker word en beseft dat het allemaal een droom was.'

'Wacht maar tot de lessen beginnen,' zei TJ, en ze lachte haar stralend witte tanden bloot. 'Als onze voeten onder het bloed en de blaren zitten, voelt het wel echt.'

Vanessa strekte in een reflex haar tenen in haar canvas sneakers. Zonder het zelf te willen keek ze naar Steffies gespierde dijen en TJ's rechte rug, en ze vroeg zich af of zij betere ballerina's waren dan zijzelf. Ze was het niet gewend door zoveel mensen omringd te worden die het dansen serieus namen; thuis was ze altijd met afstand de beste geweest.

Ze schrok op uit haar gedachten toen er nog twee mensen de kamer in kwamen: een piepklein meisje met een laptop onder haar arm en golvend blond haar dat Elly heette en Steffies kamergenote was, op de voet gevolgd door een oosters uitziende jongen.

'We hoorden stemmen en dachten: kom, we gaan even gedag

zeggen,' zei de jongen, 'omdat wij allebei fantástisch zijn en jullie dus beslist moeten weten wie we zijn. Ik word Blaine genoemd.' Hij stak naar niemand in het bijzonder zijn hand uit, alsof hij een handkus verwachtte.

Steffie trok een lelijk gezicht, ging op de vensterbank zitten, sloeg haar lange, donkere benen over elkaar en nam de nieuwkomers kritisch op.

'Maar zo heet hij niet echt,' zei Elly plagerig met haar charmante zuidelijke accent. Alles aan haar was suikerzoet en popperig: haar goudblonde bob, haar mopsneusje en haar pruilmondje. Zelfs haar kleren waren kantachtig en babyroze. Ze stootte Blaine aan. 'Toe dan. Zeg het dan.'

Blaine schudde zijn hoofd en keek haar quasistreng aan. 'Waag het niet.'

TJ streek een paar ontsnapte krullen uit haar nek. 'Hoe heet je dan echt?'

Blaine wuifde haar vraag weg. 'Ik zwijg als het graf.'

'Waarom?' vroeg TJ, van Blaine naar Elly kijkend. 'Je hebt het haar ook al verteld.'

'Dat is omdat we allebei uit het Zuiden komen. Zij begrijpt het wel.'

'Wat begrijpt ze wel?' vroeg Steffie.

'Dat de mensen daar geschifter zijn,' zei Blaine op een toon alsof het vanzelfsprekend was.

'En dikker,' vulde TJ aan.

Blaine haalde zijn schouders op. 'Het is gewoon zo. Maar hé, ik ben half Japans en half Mexicaans. Hoeveel mensen kennen jullie die hun margarita wegspoelen met een shotje sake?'

'Wat is sake?' vroeg TJ fluisterend aan Vanessa.

'En dan ben ik ook nog eens een gast die graag in een balletpak en op balletschoenen loopt,' vervolgde Blaine, 'en die geen rood vlees eet. Het valt niet mee om in Texas op te groeien als je zo bent. Weet je wel hoe lastig het is om daar een fatsoenlijke salade te vinden?'

Er barstte een koor van gegiechel los.

‘Het valt wel mee,’ zei Elly, die zich naast TJ op het bed perste. ‘En het Zuiden heeft één ding dat ze in de rest van het land niet hebben.’

‘Een teveel aan frisdrank?’ zei TJ gevat.

Elly’s mond werd een roze sikkeltje toen ze glimlachte. ‘Heren met die echte zuidelijke galantheid, liefst uit Alabama.’

Blaine rolde met zijn ogen. ‘Wat mij betreft zijn het allemaal boeren. Boeren met grote schoffels.’

Vanessa schoot in de lach. ‘Ik heb liever een overhemd zonder das op een chino dan een pandjesjas en een vlinderstrik,’ zei ze, ‘maar ik kom uit Massachusetts. Ik ben een kakker.’

‘Zie je, dat bedoel ik nou,’ zei Blaine. ‘Ik kan ook voor een Russische danser gaan. Die zijn zo streng. Ik ben er gek op. Het boeit me niet eens of ik hem wel kan verstaan. Als hij me maar goddelijk bemint terwijl hij me kaviaar voert en me daarna helpt met mijn matroesjkapoppetjes te spelen.’ Hij zweeg even. ‘Niet dat ik matroesjkapoppetjes heb.’

Vanessa en de anderen gaapten hem aan. ‘Hoe moet je dan met hem communiceren?’ vroeg Elly verwonderd.

‘Schat,’ zei Blaine, die naar voren leunde en zijn wimpers liet fladderen, ‘voor de taal van de liefde heb je geen woorden nodig. Heb je *De kleine zeemeermin* niet gezien?’

Daar moest zelfs Steffie om lachen. ‘Genoeg over Russische mannen, poppetjes en Disney-films. We zijn hier om te dansen.’

Elly klapte haar laptop open, die in een roze hoes zat en een reusachtig roze hart op de bovenkant had, en liet foto’s zien van beroemde dansers die van hun academie afkomstig waren: Anastasia Petrova in de hoofdrol in *Giselle*, Alexander Garrel als de pezige Muisenkoning in *De Notenkraker* en Juliana Faraday als de etherische prinses Aurora in *Doornroosje*.

‘Dat zijn degenen die het hebben gemaakt,’ zei Blaine. ‘Maar waar zijn degenen die het niet hebben gered?’

Vanessa verstrakte. ‘Hoe bedoel je?’

‘Ik heb gehoord dat een meisje vorig jaar haar been had gebroken tijdens een repetitie,’ mengde Elly zich in het gesprek. ‘Een van de jongens had haar midden in een sprong laten vallen. Een ouderejaars zei dat hij het bot had horen knappen.’

Vanessa kromp in elkaar.

‘Twintig zijn er geroepen,’ zei TJ op gedragen toon, ‘maar slechts weinigen houden het lang genoeg vol om af te studeren.’

‘Ik méén het,’ zei Blaine. ‘Veel leerlingen raken ernstig geblesseerd.’

‘Om nog maar te zwijgen van de gebroken tenen,’ vulde Steffie aan. ‘Ik had er vorig jaar ook bijna een gebroken,’ voegde ze eraan toe, en ze draaide met haar voet, zodat haar ragfijne zilveren enkelbandje het licht ving.

‘En de gebroken harten,’ zei Elly met een plagerige blik naar Blaine, die een kussen naar haar gooide.

‘En de meisjes die van de academie worden gestuurd vanwege gewichtsproblemen of drugs,’ voegde Vanessa eraan toe.

‘Hé, jongens, voelen jullie je weleens anders tijdens het dansen?’ vroeg Steffie opeens. ‘Alsof je...’

‘In trance bent?’ flapte Vanessa er tot haar eigen verbazing uit.

‘Eh, nee... gewichtloos, wilde ik eigenlijk zeggen,’ zei Steffie.

‘In trance?’ zei TJ, die het komisch leek te vinden. ‘Je wordt duizelig, bedoel je? Misschien spot je niet goed.’

Vanessa lachte schaaftachtig. ‘Het was maar een grapje,’ zei ze gegeneerd.

Het kwam maar heel zelden voor, dat vreemde gevoel dat ze in trance was. Wanneer Vanessa zo perfect danste dat de muziek een onderdeel leek te zijn van haar hartslag, verdween de wereld rondom haar in een werveling en leek ze zichzelf te verliezen. Maar misschien was het gewoon uitdroging. Dat zei haar moeder altijd als ze erover probeerde te praten. Toen Vanessa opkeek, zag ze dat Steffie haar onderzoekend opnam. Ze voelde dat ze bloosde, maar

Steffie glimlachte samenzweerderig naar haar, alsof ze wilde zeggen: wat je geheim ook is, bij mij is het veilig.

‘Oriëntatie,’ zei Elly plotsklaps. Het was vreemd stil in de gang. Ze keek op haar horloge. ‘Shit. We zijn al te laat!’

Dit kon niet waar zijn.

De rest van het groepje rende door naar Juilliard, waar de oriëntatie werd gehouden, maar Vanessa bleef als aan de grond genageld staan, tegengehouden door de aanblik van een tenger meisje met lang, roodbruin haar.

Ze stond op de hoek bij een bushalte te wachten, in een katoenen zomerjurk met blote schouders, een tijdschrift lezend. Haar armen waren bespikkeld met donkere, vertrouwde sproeten.

Vanessa's hart leek stil te staan. Kon het waar zijn?

Ze baande zich langzaam een weg tussen de mensen op de stoep door tot ze vlak bij het meisje was. Ze zette nog een stap naar voren, kijkend naar de tere huid van haar zus.

'Margaret?'

De uitlaatgassen van de passerende auto's hingen zwaar in de lucht. Vanessa's lange rode haar waaide om haar gezicht.

Het meisje keek over haar schouder. Haar gezicht was vreemd, onbekend.

Vanessa verstijfde. 'O, eh... neem me niet kwalijk,' zei ze achteruitdeinzend. Ze schrok van een hand op haar arm en keek om.

'Gaat het?' vroeg Steffie.

Vanessa knikte.

'Waar bleef je nou?'

'Ik dacht dat ik een bekende zag,' zei Vanessa, die naar de rug van het meisje bleef kijken. 'Maar dat is stom, toch? Ik bedoel, er

wonen miljoenen mensen in New York. Hoe groot is de kans dat je iemand tegenkomt?’

‘Ik vind het niet stom,’ zei Steffie zacht.

Vanessa keek naar de stromen mensen op de stoep en het dicht op elkaar staande rommeltje van winkels, herenhuizen en wolkenkrabbers erachter. De ramen in de zijgevels leken minuscuul vanaf de grond gezien, en opeens werd Vanessa duizelig bij de gedachte dat er achter elk vierkantje glas iemand woonde, duizenden mensen in deze straat alleen al. En ergens in deze stad kon haar zus zijn.

Daarom was ze naar New York gekomen, om Margaret te zoeken.

‘Kom mee,’ zei Steffie. ‘We moeten opschieten.’

Ze voegden zich bij de anderen, die op de tweede verdieping van Juilliard een beetje verdwaasd bij een houten deur stonden.

‘Ik dacht dat het hier was,’ zei Elly, door de gang met aan weerszijden balletzalen kijkend, ‘maar de deur is dicht.’

‘Misschien hebben ze ons buitengesloten omdat we te laat zijn,’ zei Blaine.

‘Laat mij eens?’ zei Vanessa. Ze duwde met haar volle gewicht tegen de deur, die openzwaaide, en ze haastten zich alle vijf naar binnen, een grote balletzaal in. De spiegelwanden weerkaatsten het warme licht en lieten de ruimte eindeloos lijken. Alle leerlingen van de academie gaaptten hen vanaf de vloer aan.

‘Interessant,’ zei een vrouw met een licht Duits accent terwijl ze hen kritisch opnam. Ze was zo klein dat Vanessa haar amper had opgemerkt. Ze was van middelbare leeftijd, met een onaantrekkelijk, gedrongen lijf, dikke benen en dof bruin haar. ‘Jullie eerste dag, en jullie timing is nu al verkeerd.’

‘Het spijt ons,’ zei TJ snel. ‘We konden het niet vinden.’

De vrouw tuurde door haar wimpers naar hen. Ze had een rond, moederlijk gezicht, als van een boerin, met een strenge, maar op de een of andere manier toch vriendelijke blik. ‘Laten we hopen dat

jullie manier van dansen iets eleganter is dan deze entree. Er is hier nog een plekje voor jullie,' zei ze naar haar voeten wijzend.

Vanessa probeerde de nieuwsgierige blikken te mijden terwijl ze de anderen voorging door de zaal. Haar leerlingenbegeleider, Kate, die met een paar andere meisjes bij de barre zat, glimlachte meelevend naar haar. Ze ving de blikken van andere leerlingen terwijl ze tussen hen door zigzagde: meisjes met in een knotje opgedraaide vlechten, schildpaddiaden en elastiekjes in hun haar, met smalle, blote schouders in strakke hemdjes; jongens in zwarte jeans, witte hemden en korte sweatshirts met afgeknipte mouwen die je een glimp lieten opvangen van keiharde biceps en wasbordjes.

Niemand nam de moeite op te schuiven om Vanessa en de anderen door te laten.

Vlak voordat ze ging zitten, viel haar blik op een groepje oudere meisjes die in een hoek tegen de spiegels geleund zaten te smiespelen. Ze waren bloedmooi, lang en loom. Ze waren allemaal flink verbrand, alsof ze zo van het strand kwamen.

'Zoals ik al zei,' zei de vrouw voorin, en ze schraapte haar keel, 'ik ben Hilda, en ik ben jullie assistent-balletmeester.'

Vanessa wurmde zich naast Steffie, die zwak naar vanille rook. Zij moest de oudere meisjes ook hebben gezien, want ze fluisterde: 'Iemand is de zonnebrand vergeten.'

Vanessa wilde glimlachen, maar Hilda ving haar blik.

'Dan wil ik jullie nu voorstellen aan jullie balletmeester, Josef.'

Een pezige man met het compacte figuur van een danser liep door de zaal naar voren. Hij maakte een jongensachtige indruk, maar toen hij dichterbij kwam en ze zijn gezicht goed kon zien, beseftte Vanessa dat hij waarschijnlijk tegen de veertig liep.

Hilda maakte plaats voor Josef, die een rij charmant scheefstaande tanden bloot lachte en een hand door zijn golvende, peper-en-zoutkleurige haar haalde. Hij droeg een strakke zwarte spijkerbroek en een wit t-shirt met v-hals, waar een toefje borsthaar uit piepte.

Hoewel hij niet uitgesproken lang of aantrekkelijk was, vulde zijn aanwezigheid de hele zaal.

‘Zo, daar zijn we dan,’ zei hij met een zweem van een Frans accent. ‘Op de top van de wereld. Welkom.’

Zijn woorden leken de ruimte lichter te maken. Vanessa keek om zich heen en zag de andere leerlingen glimlachen.

‘Iedere danser droomt ervan naar de New York Ballet Academy te gaan, en terecht. We zijn een droomschool. Hier zullen jullie leren de wereld te ontstijgen. Jullie zullen je transformeren tot feeën, prinses, witte en zwarte zwanen, boze koninginnen en demonen uit de onderwereld. Jullie zullen zweven als wolken en in schaduwen verdwijnen. Het publiek zal denken dat het een speling van het licht is, maar jullie zullen allemaal weten dat jullie het licht zijn. Jullie zijn de muziek. Jullie zijn niets dan beweging.’

Het was zo stil in de zaal dat Vanessa hem hoorde uitademen.

‘Over beweging gesproken, ik moet er melding van maken dat een kwart van de eerstejaars het niet haalt. Dit zou verbazing kunnen wekken, want jullie hebben allemaal zo hard gewerkt om hier te mogen komen dat jullie je niet kunnen voorstellen dat je zou afhaken.’ Hij liet zijn blik even zwijgend door de zaal dwalen. ‘Ik raad jullie aan je vooropgezette meningen over ballet te laten varen en zacht en plooibaar naar de repetities te komen, zodat je makkelijk te vormen bent.’

De nieuwelingen keken elkaar allemaal aan alsof ze benieuwd waren wie van hen het eerst zou vertrekken.

‘Maar genoeg daarover,’ zei Josef opeens weer opgewekt. ‘Elke winter voeren we een groot ballet op. Ik kondig vol trots aan dat we dit jaar *De Vuurvogel* van Stravinsky voor het voetlicht zullen brengen.’

Josef keek heel even naar Vanessa. Ze dacht iets van herkenning in zijn ogen te zien doorschemeren voordat hij zijn blik afwendde. Had hij haar zus gekend?

‘Het ballet draait om prins Ivan, die in de tovertuin van de boze

tovenaar Kastchei de Vuurvogel vangt, die aanbiedt Ivan te helpen in ruil voor haar uiteindelijke vrijheid. Wanneer Ivan verliefd wordt op een van de dertien prinsessen die door Kastchei betoverd zijn, helpt de Vuurvogel hem Kastchei te verslaan en zijn prinses te veroveren.’

Vanessa dacht in de spiegelwand een flakking van iets vreemds en donkers op te vangen, maar toen ze omkeek, was er niets te zien in de zaal.

‘De première is op 13 december. Het is pas september, dus het lijkt misschien ver weg, maar ik kan jullie verzekeren dat het tegendeel waar is. De komende maand worden de rollen verdeeld. De hoofdrollen gaan bijna altijd naar de ouderejaars, dus nieuwelingen, wees niet teleurgesteld als jullie niet worden uitgekozen. Jullie tijd komt nog wel. In de tussentijd verwacht ik jullie hier aan de barre te zien. Oefenen is alles.

Er is tot op heden maar één leerling geweest die zo veel indruk op ons maakte dat ze van meet af aan onze aandacht had. Ze was eerstejaars toen we haar een hoofdrol gaven, en ze was een magnifieke danseres. Etherisch.’ Josef deed zijn ogen dicht alsof hij zich haar voor de geest haalde. ‘Ze bezweek helaas onder de druk en staakte haar studie. Haar droom lag aan scherven.’ Hij liet zijn blik door de zaal glijden. ‘Zorg dat dit jullie niet overkomt.’

Margaret. Vanessa keek om zich heen, maar niemand leek te weten over wie Josef het had. Niemand behalve Steffie althans, die nieuwsgierig naar Vanessa keek.

Vanessa sloeg gegeneerd haar armen om haar knieën en probeerde minder opvallend te reageren toen ze Josefs blik weer over zich heen dacht te voelen flitsen, maar misschien verbeeldde ze het zich maar.

‘Hard werken en geduld kunnen net zoveel opleveren als talent. Nu ik het zeg... de rol van prins Ivan is al vergeven.’ Josef keek zoekend de zaal in. ‘Zeppelin Gray, wil je gaan staan, alsjeblieft?’

Vanessa zag eerst zijn spiegelbeeld, de ogen donker en glanzend als metaal. Hij zat bij de meisjes in de hoek van de zaal. Toen hij

opstond, leek hij zich te ontvouwen: zijn schouders werden breder en zijn rug werd langer, tot hij boven de anderen uittorende. Vanessa had nog nooit zo iemand gezien. Hij was te lang voor een danser, te ruig, en toch bewoog hij zich gracieus en glansde zijn zwarte haar onder de warme verlichting.

Zeppelin, dacht ze, en ze liet haar blik langs zijn armen omhoog-glijden, tot ze hem opeens recht in de ogen keek.

Zijn blik was schrikwekkend, verontrustend, en toen hij zijn hoofd schuin hield, leek zijn gezicht te veranderen, alsof de scherpe randjes smolten. Zijn verbrande huid had een koperachtige gloed, waardoor hij op een geciseleerde sculptuur leek. Vanessa had het gevoel dat ze uren naar hem zou kunnen kijken zonder te zien wat er onder de buitenkant school. Ze aarzelde en haar lippen beefden, maar ze kon haar blik niet afwenden.

En toen, zonder enige waarschuwing, glimlachte hij.

‘Bloedmooi, hè?’ zei Steffie. ‘Doe je mond dicht. En staar niet zo.’

Vanessa voelde dat ze bloosde, maakte haar blik met moeite los van de ouderejaars die de rol van prins Ivan had gekregen en richtte haar aandacht weer op haar eten. Ze zaten aan een tafel van dik hout in het gebouw naast dat waarin ze sliepen. Een reusachtige koperen kroonluchter hing boven het midden van de zaal, waar het rumoer klonk van stemmen en het gekletter van bestek op borden.

Vanessa speelde afwezig met haar salade, spijtig omdat ze geen croutons had genomen. Ze had nog nooit zo’n vreemde eetzaal gezien: er was een enorme saladebar in het midden, met ernaast een paar eenzame draaiplateaus met brood en pasta. Het aanbod van de dessertbar bestond uit vruchtensalade en een trog met klonterige chocoladepudding, die de academie opzettelijk zo onappetijtelijk had gemaakt, daar was Vanessa van overtuigd.

Tegenover haar zat TJ te gebaren met haar vork. Haar krullen dansten terwijl ze vertelde hoe suf en saai ze de oriëntatie had gevonden.